

Monolit Turányi Tamás Ügynökség

Megint esett. Az üvegfal előtt álltam, néztem a vizet a felszállópályán. Az esőcseppek, ahogy lehulltak, buborékokat vertek a betonon. Ha jól tudom, ez azt jelenti, hogy egyhamar nem fog elállni. Van-e olyan szeglete a világnak, ahol örökké esik? Ahol nem ismerik a száraz időt?

Ma kilenc éve, hogy eldöntöttem, nem utazom többé.

Nem, ez így nem igaz. Hiszen Úton vagyok. De hogy az utam ne érjen véget, azt csak úgy biztosíthatom, ha el sem indulok. Ez persze lehetetlen.

És mégsem az. Kilenc éve minden egyes napot a teljes felkészültség állapotában töltök. Mindent megszerveztem, a kiképzésem naprakész, a felszerelésem hetente újracsomagolva, mindig minden el van intézve, ki van fizetve, és minden nap kimegyek a Bázisra — kilenc esztendeje élek egyfajta „last minute”-állapotban, és ez csak a dolgok technikai, szervezésbeli része. A gondolataim, de még az érzéseim is az utazás eleven állapotában tartózkodnak. Hogy ez az egész mégsem egy mániákus elme rövidzárlata? Erre való a Monolit Ügynökség.

Nem lepett meg túlságosan, amikor jelentkeztek. Minden létező igény előbb-utóbb kitermeli a maga Ügynökségét. Ez már csak így van; még akkor is felkutatnak, ha tudomásod szerint senkinek sem beszéltél a dologról.

Ha már megtörtént veled, ha már jártál odakint, ha akár csupán a Holdig juttotál el, és visszanézve láttad a Kék Bolygót, akkor mindent láttál. Mert rájössz, hogy nem ugyanoda térsz vissza — rájössz, hogy a Föld is olyan, mint bármelyik apró meteorit, csillagközi porszem, hiszen nincs állandó helye a világ-egyetemben, a galaxissal együtt vándorol, sodródik. A bolygód, az otthonod csak egy tétován elhajított ékszerdoboz, amit belátható időn belül nincs, ki megcsodáljon, s mire értő szemek elé kerülhetne, talán már nem lesz egyéb, mint egy sápadt gázfelhő valamelyik csillagköd szélén.

Aki otthonának tekinti a Földet, menthetetlenül véletlenek közé szórva él. Az Úton ellenben nincsenek véletlenek, csak a kopáran is pompás fizika, és főképp nincs szükség az „én”-re, aki a véletleneknek kiteszi magát. Ezt kellett választanom, mert elviselhetetlen számomra, hogy a Naprendszerbe is eleve bele van kódolva a vég — nemcsak a sejtjeimbe, hanem a közegbe is, ami

az emlékemet őrizhetné. Igaz, a Föld eddigi története is csak egy pillanat a hátralévő idejéhez képest, de *egyszer* mégiscsak elenyészik — és ha anyagi valóban nem is tudom, de szellemi létemben *örökre* el kell hagynom, mielőtt ennek belátása végképp megfosztana az ép eszemtől.

Amit az Ügynökség kínált, annyira valószínűtlennek tűnt, hogy azonnal belementem. Mindenkit megfigyeltek, aki az elmúlt évtizedben úrutazásban vett részt, és később némi vagyonra tett szert, de nem lehetett tudni, milyen szempontok szerint választották ki a leendő ügyfeleket — ezt nem is firtattam, amikor elkezdtek érkezni a különös üzenetek. Némelyik a telefonomra jött sms-ként, némelyik csak egy e-mailben feltett egyszerű kérdés volt, vagy néha csak egy papírcetlit találtam az este levett ruháim között. Valami arra sarkallt, hogy különösebb töprengés nélkül mindenben úgy tegyek, ahogy javasolták, illetve később már előírták. Személyesen persze egyikükkel sem találkoztam — ha ugyan többen voltak.

Szavakat kellett ismételnem, amíg le nem vetették az értelmüket. Be kellett kapcsolnom a tévét, és olyan csatornára állítani, ahol nem volt adás, csak az üres villódzás és sercegés — felvilágosítottak, hogy ez nem más, mint a kozmikus háttérsugárzás, amely mindenki számára észlelhető, nekem viszont napokat kellett eltöltenem úgy, hogy ez volt az egyetlen érzékelhető inger a környezetemben. Képeket kellett nézegetnem, melyek postán érkeztek. Senmmilyen rendszert vagy tematikát nem sikerült felfedeznem; a legkülönbözőbb dolgokat ábrázolták, volt köztük Caravaggio-reprodukció, feldarabolt emberi testről vagy egyszerű vízfelületről készült fotó, vagy csak egy szín, többnyire szürke. De a legnehezebb az volt, amikor óraszám egyhelyben kellett ülnöm, és nem csinálhattam *semmit*.

Lassan megváltozott minden, de ezt először csak onnan tudtam, hogy elkerültek a barátaim. Később minden indoklás nélkül elhagyott a feleségem, és elkezdtem váratlan, de ártalmatlan dolgokat művelni, ha emberek közt voltam, mégsem tekintettek rám úgy, mintha elmebeteg volnék, és nekem is természetesnek tűnt, ha helyet foglaltam például egy bevásárlóközpont kellős közepén, és addig ordítottam, míg el nem ájultam az oxigénhiánytól. Jól éreztem magam.

Egy napon értesítettek, hogy megkezdhetem az Utazást. Fellégeztem. Tudom, hogy nem léptem át semmiféle határt, nem születtem újjá, nem lettek különleges képességeim, és nem módosult a tudatom sem, hiába csináltatták velem végig a Kiképzést. Minden napom ugyanazzal telik, semmi olyat nem teszek, amit előző nap ne tettem volna. De ha akarom, a Jupiter mellett elhaladva visszanézhetek még a felszállópályára. Az üvegen keresztül nem hallani az esőcseppek finom dobolását; azt figyelem, ahogy egy ismeretlen, karmos lábú rovar igyekszik lejutni a vízáztatta betonról, bele a földbe, ahol nem kell áznia tovább. Néhány centiméter, és elérem végre a peremet. Ugyan a talaj is jócskán felázott, de a karmaimmal hamar leásom magam a beton alá, ott már száraz. Az az ember ott az üvegfal mögött meg csak bámuljon, ha akar, nem őt fenyegeti, hogy belefutad az esővízbe.

„A lehetséges határait csak egyetlen módon fedezhetjük fel, ha megkockáztatjuk, hogy kevéssel túl is haladunk rajta, a lehetetlenbe.”
(Arthur C. Clarke)

